

РЕШЕНИЕ

№ 183

гр. София, 08.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 08.12.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Зорница Дойчинова

**ЧЛЕНОВЕ: Димитрина Петрова
Искра Гърбелова**

при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **10406** по описа за **2023** година докладвано от съдия Димитрина Петрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 63, ал. 1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от ЕТ „Илия Иванов-94”, ЕИК:[ЕИК], представлявано от И. Й. И., чрез адв. С. Р. К., против Решение № 3781 от 07.08.2023г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 100 състав, постановено по НАХД № 20221110215197 по описа за 2022 година, с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 112/20.10.2022г., издадено от председателя на Патентното ведомство на Р България (ПВРБ), с което на основание чл. 127, ал. 1 от Закона за марките и географските означения (ЗМГО) на касатора е наложена „имуществена санкция“ в размер на 3500, 00 /три хиляди/ лева и на осн. чл. 127, ал. 5 ЗМГО е постановено отнемане в полза на Държавата на стоките, предмет на нарушението.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния и процесуалния закон. Изложени са съображения, че наказателното постановление е издадено след като е имало образувано досъдебно производство, което е било прекратено, като се позовава на принципа *ne bis in idem*. На следващо място се сочи, че необосновано първоинстанционният съд в мотивите си е счел, че не било спорно и се установявало по несъмнен начин, че касаторът използвал в търговската си дейност по смисъла на чл. 13, ал. 2, т. 2, вр. чл. 13, ал. 1, т. 2 от ЗМГО, като предлагал за

продажба описаните във фактическото изложение на НП чанти, означени с посочените знаци сходни с изброените марки на ЕС и е твърдял, че те са оригинални без да представя документ, удостоверяващ съгласието на представителите на съответните марки. Иска се от съда да отмени обжалваното решение на СРС и да бъде отменено наказателното постановление. Претендира присъждане на разноски и за двете инстанции.

В съдебно заседание касаторът - ЕТ „Илия Иванов-94”, се представлява от адв. К., който поддържа подадената касационна жалба по изложените в нея съображения и претендира присъждане на разноски и за двете инстанции.

Ответникът по касационната жалба – председателят на Патентно ведомство, чрез процесуалния си представител юрк. Й. и с депозиран писмено отговор, оспорва касационната жалба и моли съда да се произнесе с решение, с което да остави в сила въззивното решение. Претендират се разноски и прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура, прокурор К., счита касационната жалба за неоснователна, а решението на СРС за правилно и законосъобразно.

Административен съд-София-град, XXVII-ми касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

С Наказателно постановление № 112/20.10.2022г., издадено от председателя на Патентното ведомство на Р България (ПВРБ), на касатора е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 3500 лв., на основание чл. 127, ал. 1 от Закона за марките и географските означения (ЗМГО), за нарушение по чл. 13, ал. 2, т. 2, във вр. с чл. 13, ал. 1 от ЗМГО, като е установено, че търговецът използва в търговската си дейност по смисъла на чл. 13, ал. 2, т. 2 във вр. с чл. 13, ал. 1, т. 2 от Закона за марките и географските означения /ЗМГО/, като предлагали за продажба описаните във фактическото изложение на настоящия акт чанти, означение с посочените знаци, сходни с изброените марки на ЕС, и на основание чл. 127, ал. 5 ЗМГО стоките са отнети в полза на държавата за предаване за унищожение.

Касационната жалба е подадена в срока, определен в чл. 211, ал. 1 АПК, вр. чл. 63в ЗАНН от надлежна страна и е процесуално допустима.

Предвид разпоредбата на чл. 218, ал. 1 от АПК съдът е обвързан с посочените в жалбата пороци на решението, а за неговата допустимост, валидност и съответствие с материалния закон следи служебно. Доводи за нищожност и недопустимост не са наведени от касационния жалбоподател и съдът не открива при извършената касационна проверка наличието на такива.

Решението е правилно.

Въззивният съд е изяснил подробно фактите по делото като се е позовал на събраните и приети по делото доказателства, които факти се споделят и от настоящата инстанция, поради което не е необходимо тяхното преповтаряне.

Съгласно чл.13, ал. 1 ЗМГО, правото върху марка включва правото на притежателя ѝ да я използва, да се разпорежда с нея и да забрани на трети лица без негово съгласие да използват в търговската дейност всеки знак за стоки и/или услуги, който е: 1. идентичен на марката и е използван за стоки или услуги, идентични на тези, за които марката е регистрирана; 2. идентичен или сходен на марката и е използван за стоки

или услуги, идентични или сходни на тези, за които марката е регистрирана, ако съществува вероятност за объркване на потребителите, която включва възможност за свързване на знака с марката; 3. идентичен или сходен на марката, независимо дали е използван за стоки или услуги, които са идентични, сходни или не на тези, за които марката е регистрирана, ако марката се ползва с известност на територията на Република България и използването без основание на знака би довело до несправедливо облагодетелстване от отличителния характер или известността на марката или би ги увредило. Според ал. 2 на с.р. използване в търговската дейност по смисъла на ал. 1 е: 1. поставянето на знака върху стоките или върху техните опаковки; 2. предлагането на стоките с този знак за продажба или пускането им на пазара, съхраняването или държането им с тези цели, както и предлагането или предоставянето на услуги с този знак; 3. вносът или износът на стоките с този знак; 4. използването на знака като търговско или фирмено наименование или като част от търговско или фирмено наименование; 5. използването на знака в търговски книжа и в реклами; 6. използването на знака в сравнителна реклама по начин, който е в нарушение на чл. 34 от Закона за защита на конкуренцията.

В конкретния случай е безспорно установено, че в търговския обект, стопанисван от санкционираното лице, при извършената проверка са открити 75 /седемдесет и пет/ броя чанти, различни видове и модели със стоките, попадащи в общата категория стоки от клас 18 „изделия от кожа и имитация на кожа, чанти“, „стоки, изработени изцяло или основно от кожа, имитации на кожа“ на МКСУ, без съгласието на притежателя на стоките. Разпоредбата на чл.13, ал. 2, т. 2 ЗМГО гласи, че използване на марката е налице, когато стоките с конкретния знак се предлагат за продажба, пускат се на пазара или се съхраняват с тази цел, както и предлагането или предоставянето на услуги с този знак.

Настоящата касационна инстанция намира за неоснователно възражението на касатора за неяснота относно приложението на чл. 36 от ЗАНН. Предоставената по силата на чл. 36, ал. 2 ЗАНН правна възможност на АНО да състави наказателно постановление за нарушение, установено въз основа на събрани в хода на прекратено наказателно производство доказателства, му дава правомощие да извърши собствен анализ на тези доказателства и да постанови санкционен акт. След като с Постановление от 28.04.2022г. на РП-С. е прекратено воденото наказателно производство, започнало за престъпление по чл. 172б, ал. 1 от НК, са отпаднали пречките за реализиране на административнонаказателната отговорност на лицето, като процесното НП е издадено след издаването на постановлението за прекратяване на наказателно производство, т. е. налице са основанията визирани в хипотезата на чл. 36, ал. 2 от ЗАНН. Предвид липсата на дори хипотетична възможност за двукратно санкциониране на дееца за едно и също деяние и НП е издадено при спазване на шестмесечния срок по чл. 34, ал. 3 ЗАНН, съдът намира, че не е допуснато съществено процесуално нарушение, което да обоснове отмяна на НП.

Както се посочи по-горе, разпоредбата на чл.13, ал.2, т.2 ЗМГО гласи, че използване на марката е налице, когато стоките с конкретния знак се предлагат за продажба, пускат се на пазара или се съхраняват с тази цел. Т.е. достатъчно е стоките да бъдат съхранявани с цел продажба, за да е налице използване на марката по смисъла на закона, с оглед което е без значение обстоятелството дали стоките са предлагани за директна продажба в процесния търговски обект, стопанисван от касатора. Не може да бъде споредено соченото в касационната жалба, че не било установявало по

несъмнен начин, че касаторът използвал в търговската си дейност по смисъла на чл. 13, ал. 2, т. 2, вр. чл. 13, ал. 1, т. 2 от ЗМГО, като предлагал за продажба описаните във фактическото изложение на НП чанти. Целта, за която са съхранявани стоките, а именно за продажба, се установява освен по логически път, и от показанията на свидетелите К. С. и Пл. С., служители от сектор „ПИП“ при ОД на МВР-С., извършили проверката в търговския обект, а именно, че чантите били изложени на рафтовете и на витрината за продажба и по-голямата част от тях са имали етикети с името на фирмата на търговеца с указана продажна цена. Нещо повече – представените фактури за закупуване на стоки, както правилно е отбелязал АНО в издаденото НП и е приел СРС, от една страна не могат да обосноват извод за това, че намерените в обекта стоки са закупени именно с тези фактури, поради липса на достатъчно индивидуализиращи белези на стоките по фактурите, а от друга страна - те не обосноват каквато и да е връзка между процесните стоки и притежателите на съответните марки, чиито знаци са поставени по тях.

В случая фактите по делото установяват по несъмнен начин използването на процесните стоки по см. на чл. 13 ЗМГО, а санкционираното лице не е представило доказателства нито пред АНО, нито пред решаващия съд за това, че използването се осъществява със съгласието на притежателя на марката. Последица от извършването на нарушението по чл. 127, ал. 1 ЗМГО е отнемане на стоките в полза на държавата и предаването им на органите на Министерството на вътрешните работи за унищожаване – чл. 127, ал. 5 ЗМГО. Приложеният санкционен състав по чл. 127, ал. 1 ЗМГО предвижда, че лице, което използва в търговската дейност по смисъла на чл. 13, ал. 1 и 2 стоки или услуги, означени със знак, идентичен или сходен на регистрирана марка, без съгласието на нейния притежател, се наказва с глоба от 2000 до 10 000 лв., а едноличните търговци и юридическите лица – с имуществена санкция в размер от 3000 до 20 000 лв. Касационната инстанция споделя изцяло мотивите на СРС, с които е приел наложената санкция за правилно определена, с оглед близкия и до минималния размер, предвиден от законодателя и преценявайки събраните по делото доказателства.

Касационната инстанция приема, че решението е валидно и допустимо, съобразено с материалния закон и е постановено при спазване на процесуалния ред, не са налице касационни основания за неговото отмяна и същото следва да се остави в сила.

С оглед изхода на спора, на основание чл. 63 ал. 3 от ЗАНН вр. чл. 144 от АПК, във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, на ответника следва да бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 /осемдесет/ лева.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, Административен съд София – град, XXVII-ти касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 3781 от 07.08.2023г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 100 състав, постановено по НАХД № 20221110215197 по описа за 2022 година.

ОСЪЖДА ЕТ „И. И. — 94“, ЕИК:[ЕИК], представлявано от И. Й. И., да заплати на Патентно ведомство сумата от 80 /осемдесет/ лева, юрисконсултско възнаграждение. Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: